

— 202 —

НАРОДЪ.

Убитъ е вечъ единъ!

МАРТА (излиза).

Убиецътъ — кждѣ е той?

ГРЕТХЕНЪ (излиза).

Кой падна?

НАРОДЪ.

На твойта майка синъ!

ГРЕТХЕНЪ.

О, ужасъ! Боже мой!

ВАЛЕНТИНЪ.

Умирамъ! Дордѣ уста изрече,
И виждамъ, свършено е вече.
Жени, какво сте заревали тамъ?
Елате да ви кажа туй, що знамъ.

(Насѣбиратъ се около му).

Чуй, Грете! Млада тебъ е още кръвта,
Незнаешъ нищичко ти отъ свѣта,
И тръгнала си вечъ по кривий пжтъ.
Ще ти го кажа на страна:
И тѣй си блудница жена,
Бжди поне тѣй както му е и редътъ.

ГРЕТЕ.

О, брате! Боже, що ми каза ти?

ВАЛЕНТИНЪ.

Не, Господа не суети!
Билó то вече що билó,
Ще стане, що се е рекло.
Захвана скришомъ съ тоя братъ,